

5 pôstna nedeľa A - Vzkriesenie Lazara - Jn 11, 1-45

Čo sa deje s tými, ktorí sa stretnú s Kristom počas svojho života? Na túto otázku nám odpovedalo evanjelium uplynulej nedele. ... Správna odpoveď znie: Otvára oči! Začneme vidieť svet, priateľov, peniaze, spoločnosť spôsobom, ktorý je odlišný ako dovtedy. Človek začne mať svetlo, vidí, kde kráča, ale predsa len stále zostáva otázka: „*Kam vlastne idem? Kristus mi otvoril oči, vidím, že všetko je nové, ale aký je môj posledný cieľ života?*“ Ak chceme zostať ľuďmi, musíme si položiť túto otázku. Zvieratá si ju nekladú, ale človek si ju musí položiť, ak chce byť človekom. „*Je život iba krátka prechádzka smerom k rakve?*“ Ak by toto mal byť náš cieľ, asi by bola namieste pochybnosť, či stálo za to narodiť sa. A taktiež: Stojí za to dať život deťom, aby mali aj oni ten istý osud? Ak Boh je, skutočne by nás stvoril pre tento cieľ? ... Vskutku, bol by to krutý Boh, ktorý by nás tvoril pre smrť.

Naša kultúra nás privádza k vylúčeniu myšlienky na smrť. Aj my, kresťania, sme poznačení touto kultúrou a nemáme v obľube uvažovať nad otázkou smrti. Často obmedzujeme svoju vieru v Krista na toho, kto má vypočúť naše modlitby: „*Pane daj, aby sme boli zdraví a vládali kráčať dopredu našou vlastnou cestou biologického života čo najľahšie.*“ A keď nedostaneme tieto svoje „zázraky“, ktoré si pýtame od Boha, tak sme na pochybách ... začneme uvažovať: „*Teda načo slúži viera, ak mi potom Boh nepomáha vtedy, keď som zatlačený do kúta toho monštra, ktorým je smrť?*“ Svojimi modlitbami sa snažíme oddialiť tento okamih. Nezamýšľame sa nad konečným zmyslom nášho života...

Otázka o smrti je pritom nevyhnutná: „*Čo sa stane po smrti? Zostúpim do priepasti, tmy, ticha, šeolu a nezostane zo mňa nič - tak ako som nebol nič pred mojím počatím a svet pôjde ďalej aj bezo mňa? Rozplyniem sa v ničotu?*“ Avšak aj táto ničota sa ťažko akceptuje. Pretože vnímame, že sme stvorení pre život, pre nekonečno. Boh nás stvoril pre život. Akú odpoveď má Ježiš na túto otázku? Ak Ježiš nemá odpoveď na túto otázku, tak potom zvyšok evanjelia by bola krásna vec, ktorá nám pomáha žiť, ale chýbala by odpoveď na to, čo najviac trápi človeka: *Čo sa stane so mnou, keď skončím tento život?* Nuž a na to odpovedá evanjelium sv. Jána dnešnej piatej pôstnej nedele v príbehu „O vzkriesení Lazara“.

Musíme však dať veľký pozor, pretože téma je veľmi delikátna. Táto epizóda evanjelia nechce byť zdokumentovaním konkrétnej udalosti a ak by ho niekto chcel chápať takto, skôr či neskôr sa ocitne pred otázkami, na ktoré nebude vedieť odpovedať. Je to však teologická lekcija, ktorú napísal sv. Ján ako svoju odpoveď na tie otázky, ktoré sme kládli pred chvíľou.

Aby sme správne pochopili, o čo sa tu jedná, musíme si vyjasniť jeden dôležitý rozdiel, a to medzi: **vzkriesením** a **znovuoživením**. Možno pochopíte, že nie je správne hovoriť o „vzkriesení“ Lazara, lebo tu sa nejednalo o vzkriesenie, ale je treba hovoriť o znovuoživení Lazara. Aby sme to pochopili – predstavme si tri svety:

Prvý svet je svet nášho bežného života. Tu sme sa narodili v ňom rastieme, pracujeme, máme rodinu. Je to náš svet, ale nie je to náš posledný cieľ. V istom okamihu je pre každého z nás nevyhnutnosť vstúpiť do **druhého sveta**. Ten hebreji nazývali *šeol*. Hroby (zvlášť tie, ktoré boli vytesané do skaly) mali často podobu akýchsi úst. Sloveso *šeal* znamená „volať“ t.j. hrob nás „volá“; volá na nás všetkých, aby sme vstúpili do druhého sveta. Ak sa niekomu podarí vytiahnuť ma z tohto druhého sveta a priviesť ma naspäť do prvého sveta, tam, kde som žil predtým – tak potom toto nie je vzkriesenie. Je to znovuoživenie pre ten svet, kde som žil a kde opäť žijem s víziou, že znovu zomriem.. Toto by nebolo víťazstvo nad smrťou. Keď Ježiš koná svoje znamenia, treba nám porozumieť, aké posolstvo nám chce vlastne nechať, aké víťazstvo je on schopný sprostredkovať v boji proti smrti. Víťazstvo nad smrťou je jeho schopnosť voviesť toho, kto vstúpil do druhého sveta do ďalšieho, tj. **Tretieho sveta** – tam, kde je Boh všetko vo všetkom. Ako vieme, Kristus roztrhol brány šeolu a priviedol všetkých, ktorí boli uväznení „v tieni smrti“ do tretieho sveta – sveta Boha. Teda nastáva vzkriesenie. To znamená, že človek vstúpi do spoločenstva s Bohom a tam sa znovu-odeje novým telom, ktoré však už nepodlieha chorobe, bolesti a ani smrti. Preto je dôležité uvedomiť si, že Lazar, keď ho Ježiš vyviedol z hrobu, nevstúpil do tretieho sveta, teda nebol vzkriesený. Bol znovuoživený, tj. znovu privedený do tohto nášho pozemského sveta. Nasleduje prvý úryvok evanjelia:

Bol chorý istý Lazár z Betánie, z dediny Márie a jej sestry Marty. Bola to tá Mária, čo pomazala Pána voňavým olejom a poutierala mu nohy svojimi vlasmi. Jej brat Lazár bol chorý. Preto mu sestry poslali odkaz: „Pane, ten, ktorého miluješ, je chorý.“ Keď to Ježiš počul, povedal: „Táto choroba nie je na smrť, ale na Božiu slávu, aby ňou bol oslávený Boží Syn.“ Ježiš mal rád Martu i jej sestru a Lazára. (Jn 1, 1-5)

Príbeh evanjelia nás vovádza do trochu zvláštnej domácnosti. Nie sú v nej manželia, manželky, rodičia, deti... Sú v nej iba sestry a bratia. Jedna zo sestier, Mária, sa spomína v súvislosti s tým, že to bola ona, ktorá pomazala Ježišove nohy nardovým olejom a vysušila mu ich svojimi vlasmi. Nardový olej je symbol lásky. Mária skutočne dáva Pánovi všetko, čo má - bezpodmienečne a bez rezerv. Je to presne to, čo Ježiš žiada od každého svojho žiaka: nepodmienečnú a úprimnú lásku. Lazar, ktorého by sme čakali, že bude hlavná postava dnešného príbehu, ale zostáva na kraji pozornosti; spomína sa len ako brat Márie a Marty. Avšak to, čo taktiež charakterizuje túto domácnosť zloženú len z bratov a sestier, je to, že všetci traja súrodenci sú vo veľmi výnimočnom vzťahu lásky s Ježišom. Vidíme to aj z toho, keď sestry posielajú Majstrovi odkaz, že Lazár je chorý. Nehovoria totiž: „Lazár je chorý“, ale : „Ten, ktorého miluješ, je chorý“. Neskôr sv. Ján napíše: „Ježiš mal rád Martu i jej sestru a Lazára“. (Jn 11, 5) Rovnako aj židia, keď prichádzajú k Lazárovmu hrobu a vidia Ježiša plakať, povedia: „Hľa, ako ho miloval!“ (Jn 11, 36)

V tomto momente je jasné, že význam, ktorý evanjelista Ján chce dať tejto rodine, nie je nič iné, ako obraz kresťanského spoločenstva, v ktorom nie sú otcovia, matky, predstavení a poriadení, vyšší a nižší. Nie, všetci sú bratia a sestry, a sú rovnako milovaní Pánom. Stojíme teda pred obrazom kresťanského spoločenstva, v ktorom

zomiera brat. Táto kresťanská komunita sa pýta: „Čo môže Ježiš urobiť, keď náš brat zomiera? My by sme chceli, aby brat zostal s nami! Teda prosme Ježiša, aby zasiahol a zvíťazil nad smrťou, a tak nám ho zachoval navždy.“ Nuž, toto nie je možné, ale keď brat zomiera, môže Ježiš niečo urobiť? To je ich otázka. Keď Ježiš dostáva správu, že ten, ktorého miluje, je chorý, povedal: „Táto choroba nie je na smrť, ale na Božiu slávu“. Týmito slovami Ježiš pripravuje posolstvo, ktoré si priblížime neskôr. Choroba, ktorá privádza k biologickej smrti, pre Ježiša nie je choroba pre smrť. Ježišovi biologická smrť slúži na to, aby sa ukázala Božia sláva, teda, aby sa zviditeľnilo to, ako Boh miluje človeka.

Ak sa pozrieme na celé stvorenstvo, tak sa hneď môžeme dovtípiť, ako Boh miluje človeka. Urobil nám tu, na Zemi, krásny domov, dáva nám zakúšať svoju lásku. Ale čo ešte má pre nás pripravené? V istom okamihu sme povolani obsiahnuť všetku lásku, ktorá je v ňom. Teda toto sa snaží Ježiš vysvetliť apoštolom. Preto choroba nie je na smrť, ale na to, aby človek mohol objaviť, čo Boh ešte pripravil pre človeka. Počúvajme, čo urobil Ježiš, keď sa dozvedel, že ochorel ten, ktorého on miloval:

Keď teda počul, že je chorý, zostal ešte dva dni na mieste, kde bol. Až potom povedal učeníkom: „Podme znova do Judey.“ Učeníci mu vraveli: „Rabbi, len nedávno ťa Židia chceli ukameňovať a zasa ta ideš?!“ Ježiš odpovedal: „Nemá deň dvanásť hodín? Kto chodí vo dne, nepotkne sa, lebo vidí svetlo tohoto sveta. Ale kto chodí v noci, potkne sa, lebo v ňom nieta svetla.“ Toto povedal a dodal: „Náš priateľ Lazár spí, ale idem ho zobudiť.“ Učeníci mu povedali: „Pane, ak spí, ozdravie.“ Ježiš však hovoril o jeho smrti, a oni si mysleli, že hovorí o spánku. Vtedy im Ježiš povedal otvorene: „Lazár zomrel. A kvôli vám sa radujem, že som tam nebol, aby ste uverili. Podme k nemu!“ Tomáš, nazývaný Didymus, povedal ostatným učeníkom: „Podme aj my a umrime s ním.“ (Jn 11, 6-15)

Čakali by sme, že keď sa Ježiš dopočul o chorobe Lazára, bez meškania bude utekať do Betánie. Avšak on sa ďalšie dva dni zdržal tam, kde bol. Takéto správanie Ježiša nahnevá Lazárove sestry, ktoré mu po jeho príchode robia výčitky: „Pane, keby si bol býval tu, môj brat by nebol umrel.“ (Jn 11, 21) Ako to? Prečo sa Ježiš takto správal? Je tam dôležitý odkaz pre naše kresťanské komunity: Ježiš neprišiel preto, aby znemožnil biologickú smrť. Nie je to jeho poslanie: znemožniť prirodzený postup prechodu človeka z tohto sveta. Tu je aj naša ťažkosť: Keď sme v ťažkostiach, vzývame Boha, aby nás zachoval pre tento život, ale jeho poslanie nie je predlžovať až do nekonečna našu starobu. Nie! Biologická nesmrteľnosť nie je možná! Človek zo svojej prirodzenosti je ten, kto je smrteľný a Boh nebude zasahovať proti tomu, čo je prirodzenosť.

Potom Ježiš hovorí „Podme znova do Judey.“ ... „Náš priateľ Lazár spí, ale idem ho zobudiť.“ Neskôr obraz smrti ako spánku stane spoločným kresťanov. Nie je úplne pravdivým obrazom, ale chce sa tým povedať, že biologická smrť nie je koniec, ale je to očakávanie vzkriesenia.

Kresťania boli sprvu pochovávaní spolu s pohanmi, ale neskôr cítili potrebu byť spolu aj po smrti, tak, ako vytvárali spoločenstvo aj keď boli spolu počas života. Z ich viery preto vzniklo aj slovo *cintorín*. Toto slovo pochádza z gréckeho slova *koiméterion*, ktorého význam značí „spáľňa“. Súvisí s gréckym slovesom *keimai*, čo znamená „ležať“. B. Hedericus ho vo svojom grécko-latinskom slovníku vykladá takto: „*cintorín* (lat. *coemeterium*) je: 1. miesto, na ktorom sa spí, 2. miesto, kde ležia alebo sa pochovávajú mŕtve telá ľudí. Latinský názov *coemeterium* sa takto stal základom pomenovania cintorína aj v iných jazykoch. (napr. v poľštine *cmentarz*, v maďarčine *cinterem*, v niektorých nárečiach *cmiter*.)

Potom Ježiš povie „*Lazár zomrel*“. Tento spánok je biologická smrť. Potom sa vyberie do Judei, ale veľmi zvláštne je, že Ježiš nevstupuje do dediny. Zostane pred dedinou a čaká, pokiaľ všetci neprídu k nemu oproti, von z dediny. O tom vraví ďalší úryvok z písma:

Keď ta Ježiš prišiel, dozvedel sa, že Lazár je už štyri dni v hrobe. Betánia bola pri Jeruzaleme, vzdialená asi pätnásť stadií, a tak prišlo k Marte a Márii veľa Židov potešiť ich v žiali za bratom. Keď Marta počula, že prichádza Ježiš, išla mu naproti. Mária zostala doma. Marta povedala Ježišovi: „Pane, keby si bol býval tu, môj brat by nebol umrel. Ale aj teraz viem, že o čokoľvek poprosíš Boha, Boh ti to dá.“ Ježiš jej povedal: „Tvoj brat vstane z mŕtvych.“ Marta mu vravela: „Viem, že vstane v posledný deň pri vzkriesení.“ Ježiš jej povedal: „Ja som vzkriesenie a život. Kto verí vo mňa, bude žiť, aj keď umrie. A nik, kto žije a verí vo mňa, neumrie naveky. Veríš tomu?“ Povedala mu: „Áno, Pane, ja som uverila, že ty si Mesiáš, Boží Syn, ktorý mal prísť na svet.“ (Jn 11, 17 – 26)

Evanjelista Ján hovorí, že keď Ježiš prišiel do Betánie, tak Lazar bol už štyri dni mŕtvy. To znamená, že smrť je už definitívna. Tri dni sa ešte chodilo na hrob pozrieť, či je nejaká známka života, ale štvrtý deň je istota smrti neodvratná. Čo sa dialo v Betánii? Evanjelista hovorí, že prišlo „*veľa Židov potešiť Máriu a Martu v žiali za bratom*“. Kondolovali im – tak, ako to robíme aj my, keď niekto zomrie. Teda aj oni opakovali tie frázy, ktoré opakujeme, keď niekoho chceme potešiť; napr. hovoríme: „*Odvahu! Život pokračuje! Áno, sú to stále tí najlepší, ktorí musia odísť. Bude stále v našich spomienkach. Nikdy nezomrie, pokiaľ niekto na neho pamätá...*“ - povedal by som, že by bolo lepšie byť ticho, ako hovoriť tieto frázy. Ticho vyjadrí zdieľanie bolesti, ktoré vidieť v slzách. Často pri pohreboch neveriacich vidíme, že sa číta ešte nejaká báseň, alebo sa spieva pieseň, ktorú mal zosnulý rád... je to spôsob, ktorým chcú neveriaci povedať, že smrť nám ho chcela zobrať, ale my si ho ponecháme tu. Je to spôsob, ktorým sa snažia prekonávať ťarchu straty blízkej osoby.

Ježiš nevstupuje do dediny. Keď sa Marta dozvie, že Ježiš je tu, beží mu naproti a Mária zostáva doma na kolenách. Marta mu vyčíta: „*Ty si mal byť tu, aby si urobil to, čo môžeš urobiť pre tento jediný život, ktorému veríme.*“ Ak Boh existuje, prečo nezasiahne, keď máme potrebu? Toto by bol Boh, ktorého by sme chceli! Ježiš ale

nezasiahol! Marta hovorí Ježišovi: „*Ale aj teraz viem, že o čokoľvek poprosíš Boha, Boh ti to dá*“. Marta pozná príbehy veľkých prorokov Starého Zákona, ktorí boli schopní znovuoživiť mŕtvych (napr. syn vdovy zo Sarepty). Ale to bola smrť detí, ktoré práve dodýchali. Lazár však zomrel pred štyrmi dňami. Ježiš odpovie: „*Tvoj brat vstane z mŕtvych*“.

V myslení farizejov bola predstava, že keď príde Božie kráľovstvo, spravodliví budú vzkriesení pre *nový život*. Marta preto hovorí: „*Áno, viem, ale toto vzkriesenie potom neskôr ma neuspokojuje*“. Buďme opatrní, aby sme aj my neprojektovali do budúcnosti vzkriesenie tak isto, ako farizeji. Ježiš roztrhol brány smrti, a tak otvoril vstup do tretieho sveta spolu s Bohom. To Ježiš vraví Marte: „*Kto verí vo mňa, bude žiť, aj keď umrie. A nik, kto žije a verí vo mňa, neumrie naveky. Veríš tomu?*“ Ježiš premiestňuje vzkriesenie do prítomnosti: pozor nie znovuoživenie, ale vzkriesenie. Ježiš neprišiel vzkriesiť mŕtvolu, ale darovať žijúcim život, ktorý nezomiera! Čo to znamená?

Viera nám dovoľuje vidieť smrť ako okamih bolestný, ale požehnaný, ktorý nám umožňuje vidieť Boha z tváre do tváre. Dieťa, ktoré matka nosí vo svojom lone nemôže vidieť tvár svojej matky. Až keď sa narodí a zanechá ten malý svet matkinho lona, kde mu je tak dobre, až potom ju bude môcť vidieť.

Marta odpovedá: „*ja som uverila, že ty si Mesiáš, Boží Syn*“. Ježiš priviedol Martu k tomu, by pochopila, aký zmysel má smrť jej brata! Marta prijala svetlo, ktoré ponúkal tento (hoci bolestný) okamih jej života a ako dôsledok (ako budeme vidieť, že pokiaľ všetci plačú – židia a aj Mária), Marta už viac neplače. Mária je v dedine a Marta ju ide volať, aby mala aj ona tú istú skúsenosť. Volá ju, aby opustila dedinu, kde každý plače, kde sú len ľudské frázy, ktoré chcú potešiť, ale nie sú toho schopné. Marta ju pozýva ísť k Ježišovi:

Ako to povedala, odišla, zavolala svoju sestru Máriu a potichu jej vravela: „Učiteľ je tu a volá ťa.“ Len čo to ona počula, vstala a šla k nemu. Ježiš totiž ešte nevošiel do dediny, ale bol stále na mieste, kde mu Marta vyšla naproti. Keď Židia, čo boli s ňou v dome a potešovali ju, videli, že Mária rýchlo vstala a vyšla von, pobrali sa za ňou, lebo si mysleli: „Ide sa vyplakať k hrobu.“ Keď Mária prišla ta, kde bol Ježiš, a zazrela ho, padla mu k nohám a povedala mu: „Pane, keby si bol býval tu, môj brat by nebol umrel.“ Keď Ježiš videl, ako plače a ako plačú aj Židia, čo s ňou prišli, zachvel sa v duchu a vzrušený sa opýtal: „Kde ste ho uložili?“ Povedali mu: „Pane, pod' sa pozrieť!“ A Ježiš zaslzil. Židia povedali: „Hľa, ako ho miloval!“ No niektorí z nich hovorili: „A nemohol ten, čo otvoril oči slepému, urobiť, aby tento nezomrel?!“ (Jn 11, 28 -35)

Vidíme, ako pri stretnutí s Ježišom Marta dostala nové svetlo pre svoj život. Už nevidí viac smrť svojho brata tak, ako to videla prv. Preto ide ona do Betánie. To, že Ježiš nevošiel do Betánie je zvláštny fakt, ale má svoj teologický význam. Chce, aby všetci odišli z tejto dediny a zanechali tú predstavu smrti, ktorá necháva za sebou iba plač

a slzy. Marta sa prihovára Márii potichu. Väčšina duchovných skúseností nemôže byť hovorená nahlas. Nedá sa: sú príliš osobné. Všimnime si, že v tejto skúsenosti sa nedá prísť naraz k všetkým. Ten, kto má s Kristom skúsenosť skôr o tom potichu hovorí s bratmi, aby aj oni mohli dostať to isté svetlo. Mária ide z domu a spolu s ňou aj všetci ostatní. Mária sa vrhá k nohám Ježiša a rovnako ako aj jej sestra Marta, aj ona mu vyčíta, že neprišiel skôr. Aj ona totiž chápe smrť ako koniec všetkého. Kto mohol zabrániť smrti a neurobil nič, skutočne musí čeliť výčitkám, že niečo zanedbal...

Keď Ježiš vidí Máriu plakať, *zachvel sa v duchu*. Prečo? Pretože táto koncepcia smrti, ktorá dáva plakať a nič viac, je veľmi nebezpečná. **Ak sa ktokoľvek domnieva, že smrť je koniec všetkého, nemôže žiť ako človek! Žiť ako človek znamená darovať svoj život – milovať! A kto si myslí, že smrť je koniec všetkého, hľadá spôsob, ako ochrániť svoj život – nedaruje ho. Hľa, prečo sa Ježiš zachvel na duchu pred touto predstavou židov a ešte aj Máriiným presvedčením.**

Pýta sa: *Kde ste ho uložili?* Uložili ste ho na cintorín ako jeho posledné miesto? Odpoveď, ktorej sa mu dostalo bola: *Pane, pod' sa pozrieť!* Ježiš zaslzil. Grécke slovo naznačuje stav, keď slzy nekontrolovane vypadnú z očí. Je to niečo úplne iné, ako keď človek vedome plače. Ježiš neplače – smrť je vždy tragická a dramatická udalosť a vždy vyžaduje rešpekt a On je citlivý. Kto ale stretol Krista, ten plače iným spôsobom. Židia si to všimli a hovoria si medzi sebou: „*Hľa, ako ho miloval!*“ a táto láska je príčinou slz, ktoré vyklznu z jeho kútiku očí. Iní mu však ešte aj vtedy vyčítajú: *Ako to, že ak ho tak miloval, nechal ho zomrieť?!* Ale ako už vieme, Ježiš neprišiel predĺžiť našu starobu. Boh nám daroval život, ktorý nie je dotknutý biologickou smrťou.

Ježiš sa znova zachvel a pristúpil k hrobu. Bola to jaskyňa uzavretá kameňom. Ježiš povedal: „Odvalte kameň!“ Marta, sestra mŕtveho, mu povedala: „Pane, už páchne, veď je už štyri dni v hrobe.“ Ježiš jej vravel: „Nepovedal som ti, že ak uveríš, uvidíš Božiu slávu?“ Odvalili teda kameň. Ježiš pozdvihol oči k nebu a povedal: „Otče, ďakujem ti, že si ma vypočul. A ja som vedel, že ma vždy počuješ, ale hovorím to kvôli ľudu, čo tu stojí, aby uverili, že si ma ty poslal.“ Keď to povedal, zvolal veľkým hlasom: „Lazár, pod' von!“ A mŕtvy vyšiel. Nohy a ruky mal ovinuté plátnom a tvár obviazanú šatkou. Ježiš im povedal: „Porozväzujte ho a nechajte ho odísť!“ Mnohí z tých Židov, čo prišli k Márii a videli, čo urobil, uverili v neho. (Jn 11, 38 -43)

Ježiš dal príkaz: „*Odvalte kameň!*“ Je to kameň, ktorý oddeľuje svet živých od sveta mŕtvych. Tento kameň už nemá viac existovať, pretože všetci sú živí. Marta hovorí: „*Nie Pane: tu je už istota rozdelenia dvoch svetov!*“ Ale Ježiš jej protirečí: „*Nie – odvalte kameň*“. Marta verí, ale zostáva v pochybnostiach – tak, ako aj my... A Ježiš jej hovorí: „*Nepovedal som ti, že ak uveríš, tak týmto pohľadom viery budeš schopná vidieť, aký je konečný cieľ človeka?*“

Nuž, je skutočne ťažké odvaliť ten kameň, ktorý nám bráni vidieť to, čo bude po smrti... Avšak ak to neurobíme, budeme stále nanovo chodiť na cintorín plakať mysliac si, že je to tento kameň, ktorý nás oddeľuje od mŕtvych. Nie, nerobme to.

V Bohu sú všetci živí! Ježiš zvolal veľkým hlasom: „*Lazár, pod' von ' a mŕtvy vyšiel.*“ Dajte pozor: nie *Lazár*, ale *mŕtvy* vyšiel. Bol pozväzovaný a Ježiš povedal: „*Porozväzujte ho a nechajte ho odísť!*“ My by sme očakávali, že nastane veľká radosť, objatie Lazara a Ježiša ako jeho priateľa, oslava, ktorú usporiada pre celú dedinu. Nie! Ježiš povedal príkaz: „*Porozväzujte ho a nechajte ho odísť*“ - to povedal nám! My sme stále pokúšaní držať osobu pre seba, keď ju milujeme. Nie! Príde okamih, kedy ju musíme rozviazať a nechať odísť svojím smerom – do domu Otca. ...

Zdroj: Fernando Armellini 5a Domenica di Quaresima anno A

https://www.youtube.com/watch?v=Q6F_zDkcSrQ

Preklad: ThLic. Marek Iskra – Preklad je dostupný na stránkach www.rodinabb.sk

Rozhovor dvoch detí: V brušku tehotnej ženy boli dve bábätká. Prvé sa pýta toho druhého: - Veríš v život po pôrode? - Určite. Niečo po pôrode musí byť. Možno sme tu hlavne preto, aby sme sa pripravili na to, čo bude potom. - Hlúposť, žiadny život po pôrode nie je. Ako by mal vlastne vyzeráť? - To presne neviem, ale určite tam bude viac svetla než tu. Možno budeme behať po vlastných a jesť ústami. - No to je predsa nezmysel! Behať sa nedá. A jesť ústami, to je úplne smiešne! Živí nás predsa pupočná šnúra. Niečo ti poviem: Život po pôrode je vylúčený - pupočná šnúra je už teraz veľmi krátka. - Ba nie, určite niečo bude. Len všetko bude asi trochu inak, než sme zvyknutí tu. - Ale nikto sa predsa odtiaľ po pôrode nevrátil. Pôrodom proste život končí. A vôbec, život nie je nič iné, než vlečúca sa stiesnenosť v temnote. - No, ja presne neviem, ako to bude po pôrode vyzeráť, ale každopádne uvidíme mamu a tá sa o nás postará. - Mama? Ty veríš na mamu? A kde má akože podľa teba byť? - No predsa všade okolo nás! V nej a vďaka nej žijeme. Bez nej by sme vôbec neboli. - Tomu neverím! Žiadnu mamu som nikdy nevidel, takže je jasné, že žiadna nie je. - No ale niekedy, keď sme potichu, môžeš počuť ako spieva, alebo cítiť, ako hladí náš svet. Vieš, ja si fakt myslím, že skutočný život nás čaká až potom a teraz sa naň iba pripravujeme...

